

บทที่ 2

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาว่าการใช้เทคนิคตัวแบบ การชี้แนะและการเสริมแรงทางบวก จะมีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ของเด็กปัญญาอ่อนประเภทควาน์ซินโดรมหรือไม่ซึ่งผู้วิจัยมีวิธีการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นเด็กปัญญาอ่อนประเภทควาน์ซินโดรมที่มีระดับสติปัญญาระหว่าง 60-70 มีอายุระหว่าง 3-4 ปี จำนวน 10 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองอย่างละ 5 คน

วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

1. ศึกษาทะเบียนประวัตินักเรียน ปี 2536 เพื่อคัดเลือกเด็กอายุระหว่าง 3-4 ปี ที่มีระดับสติปัญญาระหว่าง 60-70 และเป็นปัญญาอ่อนประเภทควาน์ซินโดรม โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1.1 กลุ่มตัวอย่างต้องไม่มีข้อบกพร่องของอวัยวะการออกเสียงการได้ยิน และสายตา

1.2 กลุ่มตัวอย่างสามารถใช้คำพูดสื่อความหรือพูดตามเป็นคำ ๆ ได้ ซึ่งอาจออกเสียงไม่ชัดก็ได้

1.3 กลุ่มตัวอย่างทุกคน ต้องเคยได้รับการฝึกสอนในชั้นเตรียมอนุบาลของโรงเรียนราชานุกูล มาอย่างน้อย 3 เดือน เพื่อให้เด็กได้รับการฝึกให้มีสมาธิในการนั่งฟัง และเคยผ่านการฝึกสอนขั้นต้นเกี่ยวกับการใช้ภาษาและความเข้าใจภาษาระดับต้น ๆ มาแล้ว

1.4 กลุ่มตัวอย่างทุกคน ได้รับการทดสอบจากผู้วิจัยว่าไม่เคยรู้จักคำศัพท์ ที่จัดอยู่ในโปรแกรมการสอนของผู้วิจัย โดยผู้วิจัยใช้บัตรภาพ และคำศัพท์ต่าง ๆ ทดสอบทั้งกลุ่ม ควบคุมและกลุ่มทดลอง

1.5 กำหนดระดับฐานะทางเศรษฐกิจจากครอบครัว ของกลุ่มตัวอย่างให้อยู่ ในระดับเดียวกันคือระดับปานกลาง รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 6,001-15,000 บาท และ มีระดับ การศึกษาของบิดา มารดา อยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายถึงปริญญาตรี

1.6 กลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ได้รับการทำความเข้าใจกับผู้วิจัยก่อนทำการวิจัย 2 อาทิตย์

2. เมื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติข้างต้นได้จำนวน 10 คนแล้ว ผู้วิจัยคัดเลือกเด็กที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกันจับเป็นคู่ เช่น เด็กที่มีความบกพร่องด้านการใช้ภาษามากกว่าบกพร่องด้านความเข้าใจภาษา จะถูกแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองอย่างละ 1 คน หรือเด็กที่มีความบกพร่องด้านการใช้ภาษามากกว่าบกพร่องด้านความเข้าใจภาษา จะถูกแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองอย่างละ 1 คน ซึ่งถือว่าเป็นการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Random Sampling) ซึ่งได้กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองอย่างละ 5 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านความเข้าใจคำศัพท์และการใช้คำศัพท์

การพัฒนาแบบทดสอบ

ผู้วิจัยมีลำดับขั้นตอนในการพัฒนาแบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

- 1) ผู้วิจัยวิเคราะห์เนื้อหาการสอนในคู่มือ "แบบการสอนคู่มือพัฒนาการเด็ก ปัญหาอ่อน" ของโรงพยาบาลราชานุกุลในหมวดความเข้าใจและการใช้ภาษาในเด็กอายุ 1-5 ปี
- 2) คัดเลือกคำศัพท์ที่เป็นคำศัพท์อยู่ใกล้ตัวและอยู่ในวงจรชีวิตประจำวัน

ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งประเภทคำศัพท์ออกเป็น 3 หมวดหมู่ คือ

- หมวดคำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้ประเภทต่างๆ เช่น ฝรั่ง ฯลฯ
- หมวดคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ประเภทต่างๆ เช่น งู กระต่าย ฯลฯ
- หมวดคำศัพท์เกี่ยวกับยานพาหนะ เช่น เครื่องบิน รถยนต์ ฯลฯ

3) ทำแผ่นภาพสีขนาด 8 x 11 นิ้ว โดยให้ตัวภาพชัดเจนและเด่นอยู่

บริเวณกลางแผ่นภาพ

4) นำบัตรภาพคำศัพท์ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อสร้างเป็นแบบทดสอบ

คัดเลือกภาพคำศัพท์ที่เด็กไม่สามารถตอบได้เท่านั้น

การหาคุณภาพของแบบทดสอบ

1. ความตรงเชิงเนื้อหา

ผู้วิจัยให้เด็กดูบัตรภาพของคำศัพท์ต่าง ๆ แล้วคัดเลือกคำศัพท์ที่เด็กตอบไม่ได้มาสร้างเป็นแบบทดสอบ และให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบดูความเหมาะสมของขนาดภาพ การสื่อความหมาย ความชัดเจนของภาพและวัตถุประสงค์ของการวิจัย รวมทั้งให้เหมาะสมกับระดับสติปัญญาของเด็ก

2. การหาความเที่ยง

ผู้วิจัยนำแบบวัดความสามารถทางด้านความเข้าใจและการใช้คำศัพท์ไปทดลองหาค่าสัมประสิทธิ์ของความเที่ยงในเด็กปัญญาอ่อน ประเภทดาวนซินโดรม ซึ่งมีระดับสติปัญญา ระหว่าง 60-70 อายุระหว่าง 3-4 ปี จำนวน 30 คน และหาค่าสัมประสิทธิ์หาความเที่ยงโดยวิธีทดสอบซ้ำ (Test-Retest Method) ระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์ ซึ่งได้ค่าความเที่ยงของความสามารถด้านความเข้าใจคำศัพท์ = 0.704 และได้ค่าความเที่ยงของความสามารถด้านการใช้คำศัพท์ = 0.705

หลักเกณฑ์ในการให้คะแนน

1. แบบทดสอบวัดความเข้าใจคำศัพท์

ผู้วิจัยใช้อุปกรณ์เป็นรูปภาพคำศัพท์ครั้งละ 2 ภาพ โดยเป็นภาพหมวดเดียวกัน ให้ผู้ถูกทดสอบแยกและชี้ว่าภาพที่ผู้วิจัยถาม คือ ภาพไหน ใช้เวลาทดสอบแต่ละข้อประมาณ 10 วินาที และมีหลักเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ถ้าเด็กปฏิบัติตามคำสั่ง 3 ครั้งถูกต้อง 3 ครั้ง ได้ 3 คะแนน

" " 3 " " 2 " " 2 "

" " 3 " " 1 " " 1 "

ถ้าเด็กไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง 0 "

และเด็กที่ได้ 3 คะแนน ต่อหนึ่งภาพเท่านั้น ผู้วิจัยจึงจะนับว่าเด็กมีความเข้าใจคำศัพท์

2. แบบทดสอบวัดการใช้คำศัพท์

ผู้วิจัยใช้อุปกรณ์เป็นรูปภาพคำศัพท์ แล้วถามว่าภาพนั้นเป็นภาพอะไร โดยให้เด็กตอบคำถาม โดยสื่อเป็นคำพูดออกมา ให้มีเสียงพยัญชนะและเสียงสระใกล้เคียงกับคำศัพท์นั้น และสามารถประเมินได้ว่าเด็กหมายถึงคำศัพท์นั้น ใช้เวลาทดสอบแต่ละข้อประมาณ 10 วินาที และมีหลักเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ถ้าเด็กตอบคำถาม 3 ครั้งถูกต้อง 3 ครั้ง ได้ 3 คะแนน

" " 3 " " 2 " " 2 "

" " 3 " " 1 " " 1 "

ถ้าเด็กไม่ตอบคำถาม 0 "

และเด็กที่ได้ 3 คะแนน ต่อหนึ่งภาพเท่านั้น ผู้วิจัยจึงจะนับว่าเด็กมีความสามารถในการใช้คำศัพท์

การพัฒนาโปรแกรมการสอนคำศัพท์

1. เทคนิคการใช้ตัวแบบ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการสอนคำศัพท์ ซึ่งประกอบด้วยเทคนิคการใช้ตัวแบบ เสนอในรูปแบบของวีดิทัศน์ ร่วมกับการชี้แนะและการเสริมแรงทางบวก เพื่อให้เปรียบเทียบดู

ความแตกต่างของผลการทดลองในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยมีวิธีการสร้างวัดทัศนคติเพื่อใช้เป็นตัวแบบ
ดังนี้

- 1) ผู้วิจัยนำบัตรภาพคำศัพท์ต่างๆ ซึ่งเป็นบัตรภาพชุดเดียวกับบัตรภาพที่สร้างเป็นแบบทดสอบ
- 2) เขียนโครงเรื่อง เพื่อการเน้นสื่อการสอนทางวัดทัศนคติ โดยพิจารณาจากหลักการและเหตุผลเกี่ยวกับการเสนอตัวแบบ โดยศึกษาวิธีเสนอตัวแบบจากงานวิจัยต่างๆ และได้ข้อสรุปดังนี้
 - 2.1) ลักษณะตัวแบบ ใช้เด็กปัญหาอ่อนอายุประมาณ 5-8 ปี ซึ่งมีอายุใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างทั้งเด็กชายและเด็กหญิง เพื่อให้มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด
 - 2.2) จำนวนแบบ ผู้วิจัยใช้ตัวแบบ 4 คน เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีโอกาสเลือกเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบที่มีลักษณะใกล้เคียง หรือตัวแบบที่ตนชื่นชอบ
 - 2.3) วิธีการเสนอตัวแบบ จะเสนอการทำกิจกรรมเป็นขั้นๆ อย่างช้าๆ และให้มีตัวแบบค่อยๆ แสดงพฤติกรรมเพิ่มขึ้นตามลำดับ จนบรรลุเป้าหมาย
 - 2.4) เมื่อตัวแบบแสดงพฤติกรรมได้ถูกต้อง ตัวแบบจะได้รับการเสริมแรงทางบวกเช่น ได้รับคำชมเชย ปรบมือ
- 3) ขั้นตอนการสอนในวัดทัศนคติ จะเป็นลำดับ ดังนี้
 - เด็กนั่งเป็นกลุ่ม
 - ครูกระตุ้นด้วยคำถามต่าง ๆ
 - เด็กบางคนทำทักษะไม่ได้ ครูสอนทีละขั้นตอน
 - ในที่สุดเด็กทำได้ และได้รับคำชมเชยหรือรางวัล
 - เด็กหลายคนทำได้ และได้รับคำชมเชยหรือรางวัล
- 4) นำโครงเรื่องทั้งหมดให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบและทำการแก้ไขตามคำแนะนำ
- 5) ฝึกซ้อมผู้แสดง ถ่ายทำและตัดต่อแก้ไข ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ รศ.ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ ผศ. นิรมล ชัยุตสาหกิจ และคุณรุจา เล้าสกุล เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ รวมทั้งความเหมาะสมใน

การนำเสนอกับกลุ่มตัวอย่าง

6) นำวิดีโอที่ได้ไปให้เด็กปัญญาอ่อน ที่มีอายุ 3-4 ปี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง 3 คน ทดสอบความเข้าใจในเนื้อหาของวิดีโอว่าตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้วิจัยหรือไม่ ตอนใดที่ยังคลุมเครือหรือไม่ชัดเจน ผู้วิจัยดำเนินการแก้ไขแล้วนำมาทดสอบอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ได้ตรงกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2. เทคนิคการชี้แนะ สำหรับการให้คำชี้แนะ ผู้วิจัยใช้วิธีการดังนี้

2.1 ความสามารถด้านความเข้าใจคำศัพท์

กรณีที่ผู้เรียนไม่สามารถชี้ภาพตามคำสั่งได้ ผู้วิจัยใช้วิธีพูดแนะนำทวนความจำเด็ก เช่น เมื่อสักครู่นี้ครูเพิ่งสอนรูปไหนไป หรือเมื่อวานสอนรูปไหนไป หรือบางครั้งใช้วิธีจับมือให้เด็กชี้ภาพที่ถูกต้อง

2.2 ความสามารถด้านการใช้คำศัพท์

กรณีที่ผู้เรียนไม่สามารถออกเสียงคำศัพท์ได้ ผู้วิจัยใช้วิธีเป็นลำดับขั้นตอน หากทำขั้นตอนใดได้ก็เพิ่มลำดับขั้นเรื่อย ๆ คือ

- ให้เด็กดูริมฝีปากครู แล้วทำตาม
- ออกเสียงพยัญชนะของคำศัพท์นั้น ๆ เช่น น...
- ออกเสียงพยัญชนะและเสียงสระของพยางค์แรก เช่น น้อย...
- ออกเสียงทั้งคำ เช่น น้อยหน้า

หากผู้เรียนทำขั้นตอนต่าง ๆ จนครบแล้ว ลองให้เด็กทำด้วยตนเองและลดความช่วยเหลือลงทีละขั้น จนกว่าผู้เรียนทำได้ด้วยตนเอง

3. เทคนิคการเสริมแรงทางบวก

สำหรับการเสริมแรงทางบวก ผู้วิจัยใช้หลายตัวประกอบกัน คือ มีทั้งแรงเสริมทางสังคม เช่น การยิ้ม การกล่าวชม การปรบมือ และแรงเสริมที่เป็นสิ่งของ ซึ่งแรงเสริมที่ใช้มีเกณฑ์ในการพิจารณาจาก

3.1 การสังเกตของผู้วิจัย ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมของเด็กขณะที่มีการเรียน

การสอน ใช้เวลา 2 สัปดาห์

3.2 การสอบถามครูผู้สอนในโรงเรียน จำนวน 3 ท่านโดย

- ให้ครูบอกประเภทของแรงเสริมที่ได้ผลในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็ก จำนวน 10 อันดับ เรียงตามลำดับจากที่ได้ผลมากที่สุดไปน้อยที่สุด
- ผู้วิจัยคัดเลือกประเภทของแรงเสริมที่ครูตอบตรงกัน 2 ท่านขึ้นไป จำนวน 5 อย่าง ได้แก่ ขนมชานามิ โปเต้ แส้หนักแจ๊ค การ์ธัม และการกล่าวคำชมเชย เพื่อใช้เป็นแรงเสริมในการวิจัย

3.3 การให้แรงเสริมที่เป็นแรงเสริมทางสังคม คือ การ์ธัม การกล่าวคำชมเชย จะให้ทันทีเมื่อเด็กทำพฤติกรรมตามต้องการ

3.4 การให้แรงเสริมที่เป็นสิ่งของ ได้แก่ ขนม นั้น ผู้วิจัยให้ต่อเมื่อเด็กทำพฤติกรรมถูกต้องตามคำสั่ง 3 ครั้งขึ้นไป

ลำดับการสอนในโปรแกรมการสอนคำศัพท์

1. จัดนักเรียนให้นั่งเป็นกลุ่ม
2. ฉายวิดีโอที่สั้นให้ดูครั้งละ 1 เรื่อง (ความยาวเรื่องละประมาณ 3 นาที)
3. ผู้วิจัยบอกให้เด็กชี้ (บัตรภาพ)
4. ถ้าเด็กทำไม่ได้จับมือให้เด็กชี้
5. ถ้าเด็กทำได้ กล่าวคำชมเชย
6. ทำขั้นตอน 1.3-1.5 ซ้ำอีก 2 ครั้ง
7. ฉายวิดีโอที่สั้นซ้ำอีก 1 รอบ
8. ผู้วิจัยถามเด็กว่า "นี่รูปภาพอะไร"
9. ถ้าเด็กตอบไม่ได้ ครูพูดนำและให้เด็กพูดตาม
10. ถ้าเด็กตอบได้ได้รับรางวัลและคำชมเชย
11. ทำขั้นตอน 1.8-1.10 ซ้ำอีก 2 ครั้ง
12. เมื่อเด็กเข้าใจและพูดคำศัพท์ได้ถูกต้อง 3 ครั้ง ผู้วิจัยจะดำเนินการ

สอนเรื่องต่อไปทันที

ลำดับคำศัพท์ที่สอนในกลุ่มตัวอย่าง มีดังนี้

1. งู	4. กระต่าย	7. น้อยหน้า	10. รถจี๊ป
2. แพะ	5. ระกำ	8. กระท้อน	11. เรือ
3. ลิง	6. ฝรั่ง	9. รถยนต์	12. เครื่องบิน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบแยกกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลอง (Control group Design) ใช้เวลาเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน คือ วันจันทร์วันอังคาร และวันพฤหัสบดี วันละ 30-45 นาที โดยแบ่งระยะการทดลองออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. ระยะเตรียมการ (ระยะคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง)

ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตพฤติกรรมของกลุ่มเด็กนักเรียนในโรงเรียนราชานุกูล เพื่อศึกษารูปแบบวิธีการสอน และสร้างความคุ้นเคยกับกลุ่มนักเรียน เพื่อคัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นเวลา 2 อาทิตย์

2. ระยะทดลอง

ระยะนี้ใช้เวลาทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ สามารถแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ

2.1 ระยะหาพื้นฐานของพฤติกรรม

ผู้วิจัยจัดให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง) เข้ารับการสอนคำศัพท์ในสภาพการณ์ปกติของโรงเรียน กล่าวคือ ใช้บัตรภาพคำศัพท์เป็นสื่อการสอน และมีลำดับในการสอนคือ

- ครูบอกชื่อภาพ
- ครูให้เด็กพูดชื่อภาพตามทีละคน
- ถ้าเด็กตอบถูกต้อง ได้รับคำชม
- ถูกต้อง 3 ครั้งต่อหนึ่งภาพจะเปลี่ยนภาพใหม่
- ถ้าเด็กตอบไม่ถูกต้องหรือตอบถูกต้องต่ำกว่า 3 ครั้งต่อหนึ่งภาพ ครูสอนภาพเดิม

- ครูถือภาพ 2 ภาพและชี้ภาพให้ดูเป็นตัวอย่าง
- ครูให้เด็กชี้ภาพทีละคน
- ถูกต้อง 3 ครั้งต่อหนึ่งภาพจะเปลี่ยนภาพใหม่
- ถ้าเด็กชี้ไม่ถูกต้องหรือถูกต้องต่ำกว่า 3 ครั้งต่อหนึ่งภาพ ครูสอนภาพเดิม

กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองได้รับการสอนจากครูที่โรงเรียน และมีผู้วิจัยเป็นผู้ช่วยสอน ซึ่งผู้วิจัยจะจดบันทึกจำนวนคำศัพท์ที่เด็กตอบได้/ชี้ได้ถูกต้อง 3 ครั้งต่อหนึ่งภาพ และผู้วิจัยทดสอบความสามารถของกลุ่มตัวอย่างทั้งด้านความเข้าใจคำศัพท์และการใช้คำศัพท์ของกลุ่มตัวอย่างทุกคน สัปดาห์ละ 1 ครั้ง (วันที่ 3 ของสัปดาห์) ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บข้อมูลระยะนี้ใช้เวลาทั้งสิ้น 2 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน คือ วันจันทร์ถึงวันพุธ วันละ 30 นาทีต่อกลุ่ม คำศัพท์ที่ใช้ทดสอบจะใช้คำศัพท์ที่กลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนมาแล้ว และทดสอบคำศัพท์ทุกคำตั้งแต่คำที่เริ่มสอนเพื่อทดสอบดูความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของจำนวนคำศัพท์ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง และผู้วิจัยจะบันทึกจำนวนคำศัพท์ที่เด็กชี้/ตอบได้ถูกต้อง 3 ครั้งต่อหนึ่งภาพเท่านั้น

2.2 ระยะเวลาทดลอง

ระยะนี้ผู้วิจัยแยกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยในกลุ่มควบคุมจะได้รับการสอนตามสภาพการนำเสนอปกติที่โรงเรียนจัดให้ (ตามข้อ 2.1) ส่วนกลุ่มทดลองจะได้รับการสอนตามโปรแกรมการสอนที่ผู้วิจัย ซึ่งประกอบด้วย เทคนิคตัวแบบ เสนอในรูปของวิดีโอทัศน์ และเทคนิคการชี้แนะและการเสริมแรงทางบวก ตามลำดับการสอนในโปรแกรมการสอนคำศัพท์ (ตามที่กล่าวมาแล้วในหัวข้อ การพัฒนาโปรแกรมการสอนคำศัพท์)

ลำดับของคำศัพท์ที่สอนในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองจะเป็นรูปแบบเดียวกัน (ตามลำดับที่ระบุไว้ในหัวข้อ การพัฒนาโปรแกรมการสอนคำศัพท์เช่นเดียวกัน) และการเปลี่ยนภาพบัตรคำศัพท์นั้น ถือเกณฑ์เดียวกันกับกลุ่มควบคุม คือ จะเปลี่ยนเมื่อเด็กชี้/ตอบ ถูกต้อง 3 ครั้งต่อหนึ่งภาพ

ระยะเวลาทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน คือ ทุกวันจันทร์ถึงวันพุธ วันละ 30-45 นาที ซึ่งทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองจะได้รับการประเมินผลการเรียนทุกสัปดาห์โดยผู้วิจัย คำศัพท์ที่ใช้ทดสอบจะใช้คำศัพท์ที่กลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนมาแล้ว และทดสอบคำศัพท์ทุกคำตั้งแต่

ค่าที่เริ่มสอน เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของจำนวนคำศัพท์ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง และผู้วิจัยจะบันทึกจำนวนคำศัพท์ที่เด็กชี้/ตอบได้ถูกต้อง 3 ครั้งต่อหนึ่งภาพเท่านั้น

3. ระยะเวลาหลังการทดลอง

เมื่อสิ้นสุดการทดลอง 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยทำการทดสอบความสามารถด้านความเข้าใจคำศัพท์ และการใช้คำศัพท์ของกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองอีกครั้ง คำศัพท์ที่ใช้ทดสอบจะใช้คำศัพท์ที่กลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนมาแล้ว และทดสอบคำศัพท์ทุกคำตั้งแต่ค่าที่เริ่มสอน เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของจำนวนคำศัพท์ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง และศึกษาความเปลี่ยนแปลงว่า พฤติกรรมและความสามารถของกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้น หรือลดลงหรือไม่ และผู้วิจัยจะบันทึกจำนวนคำศัพท์ที่เด็กชี้/ตอบได้ถูกต้อง 3 ครั้งต่อหนึ่งภาพเท่านั้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 เสนอตารางแสดงความถี่ของจำนวนคำศัพท์ที่ได้ 3 คะแนน จากการทดสอบวัดความสามารถด้านความเข้าใจคำศัพท์และการใช้คำศัพท์ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

5.2 เสนอตารางแสดงค่าร้อยละของจำนวนคำศัพท์ที่ได้ 3 คะแนน จากการทดสอบวัดความสามารถด้านความเข้าใจคำศัพท์และการใช้คำศัพท์ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

5.3 เสนอกราฟเส้นตรงแสดงความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ด้านความสามารถในความเข้าใจคำศัพท์และการใช้คำศัพท์ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม